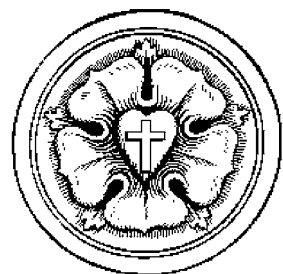

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

2014. év 4. szám

Karácsony

Harangszó a múltból

Október 31-én a reformáció 497 évében különleges ünnepi Istentiszteletre gyűltünk össze református és evangélikus testvérek a csurgói evangélikus templomban. A reformáció ünneplésén túl, még egy örömteli ok is emelte az összejövetelünk fényét. Az evangélikus parókia környéki földmunkák kapcsán előkerült egy értékes református emlék. A második világháború végén, az elvonuló német katonák a stratégiai megfigyelési pontként is működő református templomot felrobbantották. A templom téglái és harangjának egy darabja az evangélikus templom környékéig repült és ott nyugodott 2014 őszéig. A harang darabka, amely a földből előkerült, mintegy 8 kg súlyú. Gyülekezetünk vezetése úgy gondolta a reformáció ünnepe alkalmából visszaadja ezt a darabkát a református testvéreknek, amit a világháború viharában elveszítettek. Isten áldja gyülekezeteinket és vezesse életünket! **Györgyi Zsolt**

Augsburg mai üzenete

Különleges reformációi ünnep volt Gyékényesen. Nem csak a szép számú evangélikus gyülekezet volt együtt, hanem a római katolikus egyházközség vezetői és tagjai is. Az igehirdetést és az istentisztelethez kapcsolódó előadást dr Kránitz Mihály professzor tartotta. Nemcsak a reformáció indulására, hanem a 15 évvel ezelőtt, a Római Katolikus Egyház és a Lutheránus Egyház között, Augsburgban aláírt Ünnepélyes Nyilatkozatára is emlékeztünk. Az igehirdetés alapigéje az Apostolok cselekedeteiről szóló könyv 20. fejezetéből Pál búcsúzása az efezusi vénektől. Párhuzamot vont, hogy most is lelkész köszön el a gyülekezettől. Visszaidézte gyermekkorát, ahol szülei-

vel élt az evangélikus templom közelében, ahonnan minden reggel látta a templomot. Édesapja gyakran járt, ha Gyékényesen tartózkodott az evangélikus bibliaórára, és istentiszteletre. Arról tett tanúságot, hogy Jézus közelében, mindnyájan testvérek vagyunk. A környék evangélikus és római katolikus lelkészei részt vettek reformációi istentiszteletünkön, és sokan járultak az Úr szent asztalához. Az előadásban végigtekintette az ökumenikus mozgalom főbb állomásait, kiemelve az Ökumenikus Chartát, és megfogalmazta reménységét, hogy egyfelé tart a keresztyén egyházak útja, Jézus főpapi imádsága alapján.

Az együttműködésről való beszélgetés a fehér asztalnál folytatódott szeretetvendégséggel.

Smidéliuszné Drobina Erzsébet

Szentkirályi ádvent

November 29-én a porrogszentkirályi evangélikus templomnál a falu ádventi koszorúján az első gyertyát gyújtották meg. Ezt követte a gyülekezeti teremben egy szeretetvendégség, melyen Némethné Tóth Szilvia lelki gondozó tartott képes beszámolót az El Camino zarándokúton átélt élményeiről.

December 7-én a templomban a gyülekezet és a környék kis zeneiskolásai adtak koncertet az istentisztelettel egybekötve. Utána a második gyertya is meggyulladt.

Ádventi sorozatunk hátralevő alkalmaira szeretet-

tel várjuk mindazokat, akik szívesen készülnek velünk együtt a karácsonyra!

December 13-án 16:30 a templom előtt a harmadik gyertya meggyújtása után lehetőség lesz kürtös kalács vásárlásra. Forralt bor, tea, mézeskalács is lesz, melyekért adományokat elfogadunk a gyerekek karácsonyan kiosztandó ajándékokra.

Ezután 17 órakor a Csurgói Harmónia Énekegyüttes karácsonyi koncertjével gazdagodhatunk a templomban.

December 21-én 11 órakor az istentisztelettel egybekötve a Kolping Nagyváthy János Középiskola Magyar Hangok Együttese ad karácsonyi koncertet.

Ezt követi a negyedik gyertya meggyújtása.

Az érvényes szavazatok alapján egyházmegyénk új esperese **Kőszeghyné Raczkó Zsuzsanna.**

Új esperesünk életén, szolgálatán Isten gazdag áldása!

(Mivel az iktatás lapzárta után történik, arra a későbbiekben visszatérünk.)

Jézus hozzánk is belép!

Király! Di-vatos felkiáltás-ként hangzott el egy időben gyerekek, fiatalok ajkáról. Így próbálták kife-

jezésre juttatni, ha valami egészen örömtelit, vagy kedvükre valót tapasztaltak. Valami történt, ami kiemelkedett a hétköznapi szürkeségéből, valami váratlan, valami meglepetés szerű. Olyasmi, amire nem lehetett felkészülni. Talán éppen egy várva várt személy jelezte érkezését. Hát ez nem lehet igaz, és mégis? Ez király!

A városok, falvak főtereit, utcáit, sőt egyre több otthon ablakát is különös hangulatot árasztó fény füzérek díszítik. Csillagokat, angyalszárnyakat formáznak. Jelizik, közeledik az ünnep. S ahogy követik egymást az adventi napok és hetek, egyre inkább tetőfokára hág a lázas készülődés. Az ünnepet mi szeretnénk ünnepé tenni. Szeretnénk, ha valami egészen bensőséges, egészen megindító, megörvendeztető lehetne ez az idő. A gyermek a régen várt ajándéknak örülne. Az otthonról távolra került családtagok végre a boldog együttlétnek. A beteg a gyógyultan hazaérkezés ajándékának. Az idős, egyedül maradt a látogatásnak, egy kiadós beszélgetésnek. A megélhetés mindennapi gondjával küzdő egy kis anyagi, természetbeni támogatásnak, egyáltalán annak, ha érezheti, nem feledkeztek meg róla! A szívében nyugtalanságot, sértettséget, bánást hordozó a feloldozó bocsánatkérésnek. A másiknak ártó, ha végre rendbe tehetné, amit elrontott.

S ekkor az ünnepre készülés forgatagában, miközben mindnyájunkban egyre nő a szeretettség, megszólal az adventi üzenet:

„Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmos, alázatos!” (Zakariás 9, 9)

A prófécia több ezer éves, de mégis a jelenben megvalósuló esemény örömhírét helyezi szívére! Amikor először hangzott, a Király érkezése még váratott magára. De a rendelt időben a betlehemi istállóban felsírt egy

újszülött kisgyermekben. Megérkezett úgy, ahogy senki nem várta. S mégis mint önmaguk fölött állót, az egyedül hódolatra méltót imádják a három királyok. S amikor kortársai tapasztalatává lesz, hogy szava életet képes újjá teremteni, keze érintése betegségből, gonosz lélek hatalmából szabadítani, halál álmából újra ébreszteni, sokak szeme és szíve jut el a felismerésre: valóban Ő a királyok Királya, az uraknak Ura, a megígért Isten Fia. Ugyanakkor sokan úgy vélték, mindaz, ami ott a Golgotán végbement, éppenséggel cáfolata királyi uralmánknak, messiási hatalmánknak. A Királyhoz nem a kereszt trónusa, s koronaként nem a töviskoszorú illik. Ő azonban így jött és ezért jött erre a földre, és vállalta fel ember voltunkat. Így lett bűneinkből, halálból, ördög hatalmából megmentő, szabadító Királyunkká.

S Ő ma is szeretne megérkezni hozzánk. Jön, mint aki igaz. Mint akiben nincs semmi álnokság. Megbízható minden szava, amellyel személyesen megszólít. Ott áll szívünk ajtaja előtt az adventi csendben. Kopogtat, nem törri ránk az ajtót. Türelmesen vár, hogy megnyissuk számára. Ő a büntelen, az igaz jön, hogy megigazíthasson. Megtisztítson mindattól, ami ellene és embertársaink ellen való. Ő jön, aki éppen ott aratott diadalt, ahol az ember mindent veszni látott. S az Atya húsvét hajnalán igazolta győzelmét. Ma, mint Feltámadott érkezik, Lelke által az igében, a szentségben, a hívők közösségében, de az elesettben, a segítségre szorulóban is. Ha valóban meglepetés szerű, valami egészen nagy örömet jelentő ünnepet szeretnénk, ha valóban életújulásra, az igazi mély és őszinte szeretet megtapasztalásának átélésére vágyunk, akkor engedjük, hogy hozzánk is beléphessen az Úr Jézus Krisztus. Tudnunk kell, Ő eljön értünk majd halálunk óráján is, de megérkezik ígérete szerint majd úgy is, hogy hatalma felől senkinek nem lesz kétsége. Érkezik, mint akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, s aki ítélni fog élőket és holtakat fölött, a mi életünk fölött is. Ő azért szeretne megérkezni hozzánk még ma, hogy a mi színe elé érkezésünk a beteljesedő örömmel, a nagy találkozás alkalmává lehessen számunkra.

Deme Dávid

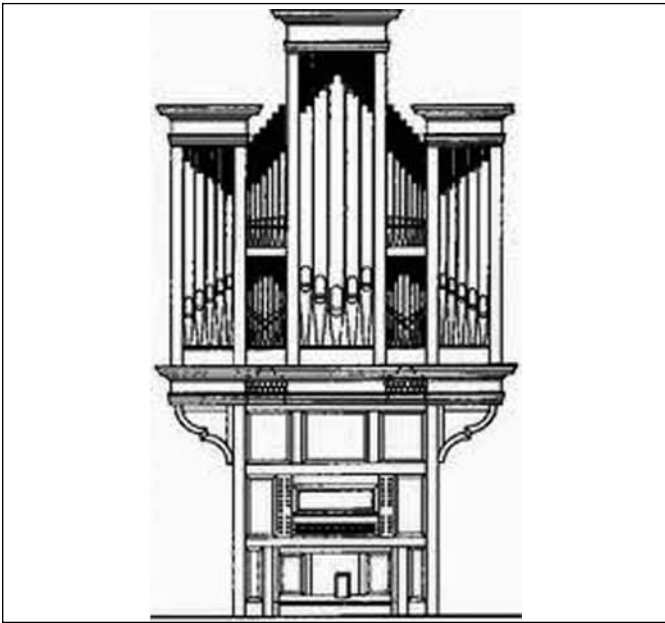
„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére.” (Rm 5,7)

2015. év igéjével kívánunk minden kedves olvasónknak

békés, boldog karácsonyi ünnepeket és áldásos újesztendőt!

Keresztyén életjelek

Életben van-e a hitem, vagy nincs? Tegyük fel magunknak a kérdést, és azután nézzük meg, hogy mutatja-e az életem azokat a jeleket, amelyekből következtetni lehet az életre, vagy éppen a hiányból a lelki halálra.

Bach: C-dúr prelúdium BWV 547

1. életjel: Jézusvárás

A színházi előadásokon van egy kivételes, semmivel össze nem hasonlítható hangulatú pillanat. Közvetlenül az előadás kezdete előtt a lámpákat eloltják, a nézőtér lassan elcsendesül, csak néhány reflektor világítja meg a függönyt, és mi tudjuk, hogy a következő pillanatban felgördül a függöny, és ami eddig láthatatlan volt számunkra, - a színpad - láthatóvá válik, és a következő órákban események sokasága fog a szemünk előtt lejátszódni.

A karmester felemeli a pálcáját, megvárja, amíg mindenki ráfigyel és teljes lesz a csend. Akkor beint a zenekarnak és elkezdődik a zene. Ráhangolódás, rákészülés nélkül nem lenne olyan ünnepélyes a nyitány.

Az érkező uralkodót, királyt fanfárok köszöntötték, előlépett valamely udvari főember és bejelentette, sőt kihirdette a népnek, hogy ki érkezik. Mai világunkban a talk-show vezetője, a konferáló, valamilyen érdeklődést felhívó bevezetővel, várakozást felcsigázó szöveggel jelenti be, hogy ki az a következő híres ember, aki érkezik. A közönség pedig tapsol jól nevelten még akkor is, ha fogalma sincs arról, hogy kiről van szó. Hinni kell a bevezetőnek, mert valaki valóban érkezni fog. Hogy csalódást okoz-e, vagy teljesíti a hozzá fűzött reményeket, az majd a végén kiderül.

Csakhogy a most érkező vendég, Jézus, nem olyan, mint akit csak úgy egyszerűen végig kell hallgatni, érdeklődéssel és jóindulattal figyelni. Nem olyan, mint akit a végén ki lehet értékelni, le lehet pontozni, vagy hátba lehet veregetni. Nem egyenrangú partner, jó barát. Nem olyan, mint aki azért, hogy

népszerű legyen, bármire képes, nem változtatja a köveket kenyérré, és nem ugrik le a templom tetejéről. Még csak a világ összes trónjára sem pályázik. Ő ennél is nagyobb. Ő az emberi kategóriákba nem fér be, még a messiási kategóriába sem. Ő arra tart igényt, hogy a lelkünket újjá szülje, hogy a bensőnk egész értékrendjét átalakítsa, hogy az Isten képmására teremtett ember újra Isten képmása lehessen. 2014-ben is lehet Krisztus előtti korban élni, ha Jézus még nem érkezett meg az életembe.

Vivaldi-Bach: a-moll concerto – Andante

2. életjel: Magasztalás

Korunk embere leszokott a magasztalásról. Embereket égig magasztalni nem szokás és nem is helyes. Diktátorok követelték saját számukra a magasztalást, majd pedig csúfos véget értek. Istent magasztalni jó dolog. Ő az, akit nem félelemből magasztalunk, nem protekciót akarunk szerezni nála, nem is azért tesszük, mert ő megköveteli magának, hanem azért, mert jó, mert valóban magasztalásra méltó. Ha valaki nem is tudja felsorolni Isten tetteit az életében, akkor is van oka és lehetősége Isten magasztalására, de ha körülnézünk az életünkben meg fogjuk találni a konkrét eseményeket, amelyekért Istent magasztalás illeti.

Magasztaljuk őt a múltunkért! Azért, hogy egyáltalán életben vagyunk, azért, hogy voltak a hitben elődeink, akik átadták nekünk hitüket, azért, hogy kiválasztott, és hirdethetjük a tetteit, azért, hogy megmutatta az utat, amin járnunk kell, de megmutatta a bűneinket is, amelyektől szabadulnunk kell. Magasztaljuk őt, amiért – mint egykor Máriára – rátekintett csekélységünkre és nagy dolgokat tett velünk. A legnagyobb múltbeli cselekedete azonban az volt Istennek, amikor elküldte Jézust.

És most vajon látszik-e rajtunk a boldogság? Mert az, hogy boldognak mond-e minden nemzedék ezért a hitért, nagyrészt múlik azon is, hogy valóban boldogok vagyunk-e. Mert mondhatjuk, hogy de jó nekünk keresztyénnek lenni, ha ugyanakkor tele van a szánk panasszal, siránkozással. Ujjong-e Isten felé a lelkünk? Magasztalja-e szívünk az Urat?

Mendelssohn: VI. sonata - Finale

3. életjel: Felelősség (Isten előtt)

Egyik legnehezebb dolog átélni azt, hogy az igazság nem érvényesül. Nemcsak a népmesékben, hanem az ember szívébe írt törvényben is alapszabály, hogy a cselekedeteknek, szavaknak következményei legyenek. Ezzel szemben azt tapasztalja az ember, hogy következmények nélkül történnek dolgok. Súlyosan leterheli a mai politikai életet, hogy következmények nélkül maradtak egy évtizedeken keresztül elnyomó, gaz, igazságtalan rendszer cselekedetei, következmények nélkül élhetnek közöttünk ennek haszonélvezői. Súlyosan terheli a közéletet, hogy következmények nélkül lehet milliárdos vagyónokra szert tenni. Nyomasztó, hogy következmények nélkül maradnak súlyos erkölcsi vétségek, vagy mulasztások. Következmények nélkül lehet zsarnokoskodni, hatalommal visszaélni munkahelyeken, iskolákban. Következmények nélkül lehet családokat tönkretenni alkoholizmussal, drogozással, házastár-

si hűtlenséggel. Következmény nélkül marad a víz, a levegő, az élelmiszerek szennyezése. Következmények nélkül lehet megfontani gyermekek és fiatalok lelkét kereskedelmi rádiók és tv-k gátlástalan manipulációjával, valóság-showkon keresztül adagolt nihilizmusával. Ki-ki folytassa a sort saját tapasztalata és vérmérséklete szerint...

Valóban következmények nélküli világban élünk, vagy mégis vannak a dolgoknak következményei? Valóban nyom nélkül maradnak a bűnök, vagy megkapják ítéletüket. Az ember magában szünet nélkül ítélkezik. Minden cselekedet, amelyet látunk, minden szó, amit hallunk magunkban akaratlanul is ítéletet vált ki. Vagy elfogadjuk, vagy elutasítjuk, de a bennünk munkálkodó bíróság szünet nélkül dolgozik. Most azonban nem az a kérdés, hogy mi hogyan ítélkezünk, vagy hogy bennünk vannak-e következményei a dolgoknak, hanem az, hogy az Isten hogyan ítélkezik és nála vannak-e következményei az eseményeknek.

Isten igazsága nem engedi következmények nélkül maradni a dolgokat, eseményeket, cselekedeteket. Isten amikor ránk adja az ő igazságának a palástját, az az igazság pillanata. Akkor felpattan az ember szeme és észreveszi mindazt, ami addig rejtve volt. Mindent összefüggéseiben lát meg.

„Akkor mindenki tisztán lát, megérti vétkes önmagát, hogy mit tett életében.” (502. ének) Arany a Toldiban ezt írja, amikor Miklós a malomkővet a katonák közé dobja: „Repül a nehéz kő, ki tudja hol áll meg, ki tudja hol áll meg, kit hogyan talál meg.”. Sokszor vagyunk így. Eldobom a követ a következmények nem érdekelnek, de nem is tudom követni, hogy a lelkekben milyen sebeket ejt és mennyi ideig fog fájni az a seb. Látom az összes cselekedetem összes következményét. Szörnyű a pillanat, de nem lehet megspórolni, ha úgy akarom látni magamat, ahogyan az Isten lát. Amikor ott állok az ítéletben a trónja előtt.

Bach: d-moll prelúdium BWV 539

4. életjel: Ráhagyatkozás

Félelmetes tudomány a reklámpszichológia. Arról szól, hogy az ember megkívánjon és megvegyen egy olyan terméket, ami nélkül is boldogan élhetne. Elhítetik velünk, hogy csak az adott termék birtokában élhetünk teljes emberi életet, nélküle szegények és szájalmasak vagyunk. És megjelennek a reklámokban szomorú arcú gyerekek, akiket az anyukájuk nem szeret igazán, mert nem veszi meg nekik az intelligens mosóport, az egy perc alatt ható lázcsillapítót, a jégkrémet a hűtőből, vagy az üdítőt, amit már minden gyerek iszik, csak ő nem.

Valahonnan ismerős nekünk ez a módszer. Ott a Biblia első lapján is megpróbálja elhíttetni a fő Reklámpszichológus az első emberrel, hogy a középső fa gyümölcse nélkül nem élhet teljes emberi életet. „A legjobbtól akar eltántani a zsarnok Isten, pedig azt te is megérdemled.” – sziszegi a kígyó. Jöjjön, aminek jönnie kell – mondta – és szakított a fáról. Egyúttal szakított Istennel is. Azóta is ismétlődik, szüntelenül ismétlődik ez a szomorú történet. És az ember megszokta, sőt megszerette ezt a szerepet.

Amíg nem látunk magunk előtt nagyobb, igazabb célt, addig marad az, amit korszellem kínál. Marad a bevásárlókocsi, amit a hiper-szuper-marketban tologatunk reklámoktól kilügzött aggyal. Ha nincs x-dezodorom, kiírom magam a kulturált emberek társadalmából, ha nincs y-internetes-mobiltelefonom,

elveszitem a korlátlan szabadságomat, ha nem z-olajjal sütök, menthetetlenül maradi vagyok. A pénztárnál kirakjuk a futószalagra a zsákmányt. Mindez már az enyém, megdolgoztam érte, megérdemlem. Mi az, amire ezekből igazán szükségünk van? Atyának és Fiúnak Lelke győzd le bennünk a Kísértő lelkét!

Jézus biztat: „Ne félj kicsi nyáj!” Ne féltsd az életedet, mert Istennek az a szándéka, hogy megtart. Ne félj az emberektől, akik nem a kis nyájhoz, hanem a nagy csordához tartoznak. Nemrég még te is ott voltál. Kiválasztottalak, kiemeltelek, nagy ajándékot szeretnék neked adni. Saját magamat. Minden beszédemet érted mondom, minden cselekedetemet érted teszem, az életemet érted áldozom. Az én sorrendem más, mint a tömegé. Az én Lelkem át fogja benned írni a sorrendet. Keresd az én kincseimet, országomat és a mindennapi kenyeret is meg fogod kapni.

Bach: Wer nur der lieben Gott läßt walten

5. életjel: Megüresítés

Egy üres ládába sok mindent lehet rakni, egy tele ládába viszont semmit. Sokszor gondoljuk azt, hogy az emberi lélek mindig kész újat befogadni, mindig kész javulni, mindig kész nyitottnak lenni a jóra, ez azonban nincs így. A lélek is megtelik akarva-akaratlanul mindenféle lim-lommal, hiábavaló, haszontalan dolgokkal, gondolatokkal, kívánságokkal, értéktelen vagy káros tanításokkal. Megtelik zajjal, reklámszövegekkel, agyat tompító kommersz zenével, filmekkel. Hamar tele lesz munkahelyről szerzett pletykákkal, politikusok hazugságaival, a média manipulációival, a korszellem mindent elöntő áradatával. De ha el tudnánk magunkat teljesen zárni a világtól, akkor is megtelne félelmekkel, kívánságokkal, önmagunk szeretetével, és még ki tudja, hányféle olyan gondolattal, érzéssel, amelyek nem válnának emberségünk díszére.

A lelket meg lehet tölteni értékes dolgokkal is, és itt ne gondoljunk csak vallásos tartalomra, lehet találni az emberi kultúra termékei közt bőven építő, nemes, szeretetteljes kincseket. Gondoljunk a művészetek értékeire, az emberi humánus megnyilvánulásaira, a közösségért való cselekvés nemes céljaira, a haza és családszeretetre. Ezek az értékek is csak jól előkészített, akár gyermekkortól ilyen irányba nevelt lélekbe képesek költözni.

A börtönben azonban ennél többről van szó. A börtön az emberi lélek tudatos megüresítése abból a célból, hogy oda Isten akarata, a Szentírás üzenete, Jézus szeretete költözzön be.

C. Franck: h-moll prelúdium

6. életjel: (Szent-)Lélek-jelenlét

Küzdenek értünk. Küzdenek értünk az élet minden területén. Már az iskolás gyerekekért is megindul a verseny az iskolák között, hogy melyikbe írják be a szülők (kell a fejpénz), a szupermarketek szuperakciókkal csábítják a vevőket, a kereskedelmi tévécsatornák gátlástalanul, minden alapvető erkölcsi értéket félretéve próbálják emelni a nézettséget, és a multinacionális cégek megindítják a reklámhadjárataikat és folyik a népbütítés, az agy mosás a legalattomosabb módszerekkel. Küzdenek a szavazatainkért a politikusok is, és bárcsak azokra tudnánk szavazni, akik nem súllyesztik tovább ezt a szerencsétlen népet.

Előbb-utóbb rájövünk, hogy akik így küzdenek értünk, azok nem is értünk küzdenek, hanem saját előmenetelükért, és eszük ágában sincs idejüket, erejüket, pénzüket, magukat áldozni.

Eszközként használnak minket, hogy ők fönmaradjanak.

A Lélek azonban egészen más. Ő nem azért akar megnyerni, nem azért akar magához vonzani, magával sodorni minket, hogy kihasználjon, végül eldobjon, hanem valóban azt akarja, hogy boldogok legyünk, az úton maradjunk, Krisztushoz közel kerüljünk. A Lélek azt akarja, hogy ne a törvény szigora miatt tegyük a jót, hanem mert nem is tudunk mást tenni. Nem kényszerít, hanem meggyőz. Ezért annak, akinek az életében a Lélek valóban beszállt ebbe a küzdelembe, nagy esélye van arra, hogy gyümölcsstermő élete legyen. A Lélek új szoftver. Ha át tud valaki egy egészséges táplálkozásra, vagy életmódra térni, megkérdezi magától, hogy tudtam én ennyi ideig ezt, vagy azt az ételt enni, hogy tudtam mozgás nélkül élni.

Akit a Lélek Krisztus uralma alá vonzott, az csodálkozva néz vissza addigi életére. A Krisztus uralma alatt élő, megkérdezi, hogy tudtam én eddig annyi értelmetlen dolog után futni, dolgozni? Hogy tudtam annyi emberrel távolságtartó, vagy haragtartó lenni? Hogy tudtam annyi szemetet megnézni a TV-ben, és annyi szemetet megvenni a boltban? Hogy tudtam annyira elkeseredni sikertelenségen, szegénységen, betegségen? Hogy tudtam ennyire önző lenni minden gondolatomban és cselekedetemben? Hogy hagyhattam, hogy az ösztöneim irányítsanak? Hogy lehettem babonás? Miért akartam, hogy mindenben enyém legyen az utolsó szó?

Mai példa: A számítógép önmagában vajmi keveset ér, egy rakás vas, réz, meg szilíciumdarab. A gyárilag belerakott szoftver már értelmessé teszi a gépet és sok mindent meg lehet vele csinálni. De ez még az uniformis része. Ha valaki egy igazán jó szoftvert, programot vásárol, akkor jön rá, hogy mi mindenre lehet használni a gépét. Az emberben a Lélek az a szoftver, amely az úton tartja az embert, elvezeti Krisztus uralma alá, megérteti az emberrel, hogy mi az életének a célja, és alkalmassá teszi az embert azokra a dolgokra, amelyekre egyébként „gyárilag” nem voltunk alkalmasak: az önfeláldozó szeretetre, az öröme, a békességre.

Pachelbel: e-moll tokkátá

7. életjel: Rájövök - A könyvben benne vagyok

A többször olvasott könyvnek, a többször látott filmnek tudjuk a végét, mégis szívesen olvassuk és nézzük újra. Mint a gyermek, aki soha nem unja meg az ezerszer hallott mesét, adventben előlről kezdjük figyelni Jézus életét. Az ószövetségi homályból indul a tekintetünk és halad a betlehemi jászól után jézusi életre, csodákra, a passióra, a Golgotára, az üres sírra és az Atya jobbára ülő Krisztusra. Nem itt ér véget a történet, az utolsó oldalt is szeretjük a könyvben: a visszatérő Jézust, aki az övéit beviszi a mennyei lagziba. De van egy utolsó előtti oldal is; az ítéletről szól. Ha ez nem lenne ott, másféle érzésekkel olvasnánk a könyvet – máshogyan élnénk az életünket.

Mert a történetben bizony benne vagyunk mi is. Ahogyan a kisgyerek belelátja magát a mesébe (akár akarja, akár nem) és egzisztenciális kérdéssé válik a számára, hogy a harmadik királyfi egy nehéz helyzetben hogyan dönt, mi is belelátjuk magunkat a krisztusi történetbe (akár akarjuk, akár nem) és egzisztenciális kérdéssé válik a számunkra, hogy például a nehezen elviselhető testvéreinkhez hogyan viszonyuljunk. Ha nem egy Bíró közeledne, hanem mondjuk egy ajándékokkal tömött mikulás, akkor maradhatna minden a régi-ben: ítélezhetnénk úgy, ahogy szoktuk.

Nem tehetünk úgy, mintha nem ismernénk a könyv végét.

Buxtehude: e-moll ciacona

8. életjel: Bűnbánat

Az alap-kérdés tehát, hogy maradhatok-e ilyen, amelyen vagyok, vagy alapjában változni kell? Általában győz a lustaság, a megszokottság, az előítélet, a begyepesedés és minden marad a régiben. Isten beszéde ma is azért talál olyan ritkán meghallgatásra, mert bár mindenki egyetért vele, mindenki bólogat és elismerően nyilatkozik, de azt, hogy az életén változtasson, azt nem vállalja jóformán senki. És a háttérben szól a lelkiismeret megnyugtatóására az ismerős kórus: „Fogadd el önmagad! Légy hű önmagadhoz! Tanuld meg szeretni önmagad! Felejtsd el a bűntudatodat!”

Péternek egészen a kakasszóig remekül sikerült a képmutatás. Addig a magáról festett képet nézegette. Az erős Péter, a különb Péter, a hős Péter képét. De akkor kiveszi Jézus a kezéből ezt a képet és egy tükröt ad helyette. Belenéz, megrémül és sírva fakad. Így leckéztette meg Jézus. Bárcsak minket is megleckéztetne, még időben!

Bach: Ich ruf zu dir...

9. életjel: Szeretet

Pál világosan látja, hogy Jézus szeretetről való tanítása nincs azonos súlycsoportban a törvényeskedő étkezési tilalmakkal. Jézus mondja: „Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami be-megy a száján, hanem az, ami kijön.” Vagyis a beszéde, és az e mögött álló gondolkodása. Bizony, nincs azonos súlycsoportban az, ha valaki nem eszik húst, viszont káromkodik, és rosszindulatú megjegyzéseket tesz másokra a háta mögött.

A jézusi etika lényegéhez tartozik, hogy nem önmagában jó vagy rossz egy dolog, vagy cselekedet, hanem az teszi jóvá, vagy rosszá, hogy azt valaki milyen szándékkal teszi. Ha a hívő ember Isten szándékát keresi, akkor minden teremtményben észreveheti Isten szeretetét. Azt a szándékot, amellyel az ember felé fordul. Isten törvényeiben, szabályaiban sem az embert akarja gúzsba kötni, börtönbe zárnai, a szabadságától megfosztani, hanem meg akarja védeni az értelmetlen és hiábavaló élettől. Az ember sem azzal fejezheti ki Isten iránti szeretetét, hogy a törvényeket betű szerint megtartja, hanem hogy hálaadással fogadja Isten minden ajándékát, mert az az Ő szeretetének jele.

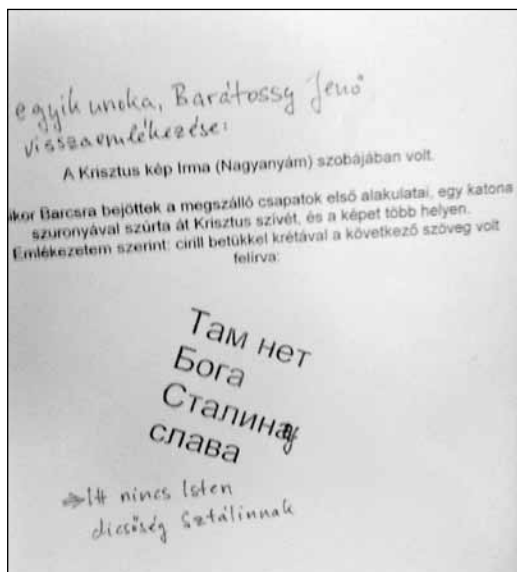
A nagykorú keresztényt tehát az jellemzi, hogy teljes életvitelével és gondolkodásával áll Isten színe előtt, és nem a szabályok betartásával próbál érdemeket szerezni, hanem ráhagyja magát arra a szeretetre, amely leginkább Jézus keresztjében mutatkozott meg.

Evangélikus egyházunkra a más felekezetűek közül sokan tekintenek úgy, mint ahol kevés előírás, törvény szabályozza a vallásos és hétköznapi életet. Könnyebbé teszi-e életünket ez, nekünk, evangélikusoknak? Sem könnyebbé, sem nehezebbé nem teszi, hanem máshogyan enged ránézni az életünkre. Nagyobb a szabadság, de nagyobb a felelősség is, mert Isten azt várja el tőlünk, hogy egy-egy élethelyzetünkben ne a törvény betűje szerint, hanem Jézus mértéke szerint döntsünk. Ennek a döntésnek pedig egyetlen kritériuma a felebaráti szeretet.

Bach: G-dúr prelúdium BWV 538

*Mekis Ádám lelkész, esperes - Acsa
(Elhangzott a 2014.09.27-i egyházmegyei napon.
Orgonált: Mekis Péter orgonaművész)*

Barcsi Hálaadó Istentisztelet

Isten iránti hálával gyűltünk össze 2014. 11. 09 -én Barcson, mert a leánygyülekezet régi álma teljesült, megújult a gyülekezet parókiája. Ez alkalmából Smidéliusz Zoltán nyugdíjba vonuló esperes hirdette Isten igéjét és szentelt újra a parókiát. Az 1Thessz 5; 12-24 alapján szólt az Igehirdetés. Intés és bátorítás: Munkálkodjatok Isten dicsőségére embertársaitok javára. Szüntelenül imádkozva, mindenért hálát adva Krisztus Urunk nagy parancsolata alapján (Mk; 12, 29).

Haga Ferenc gondnok, köszöntése után az ünnepi közgyűlés elé tárta a felújítási munkálatokkal kapcsolatos adatokat. 2013 novemberében adott be a Leánygyülekezet pályázatot az Emberi Erőforrások Minisztériumához, a barcsi Evangélikus parókia hitéleti felújítására. A gyülekezet 2.000.000 forintot nyert, melyet a Magyarországi Evangélikus Egyház 1.615.385 forinttal egészített ki. Barcs Város Önkormányzata 200.000 forinttal, a Barcsi Leánygyülekezet – katolikus, református, evangélikus hívek adományai segítségével – 805.483 forinttal járult hozzá. Isten-

nek legyen ezért hála, köszönjük a sok-sok adományt és imádságos szeretetet!

A felújítás során megvalósult az aljzatok víz és hőszigetelése, a hideg és meleg burkolatok cseréje, a fürdőszoba teljes átalakítása, a fűtési rendszer energiatakarékosabb tétele, továbbá három ablak hőszigetelt ablakra való cseréje.

Eredményként három felújított emlékszobát, a Molnár Lajos, Fuchs Pál, valamint az Irma és Erzsébet emlékszobákat és egy vendégszobát tudhat magáénak a gyülekezet, melyeket hitéleti célra használhat. A leánygyülekezet további célja, hogy az itt be-

mutatott muzeális értékű gyűjteményt a nyilvánosság számára is megtekinthetővé tegye.

A köszöntőt Dr. Fónyad Pál folytatta, és adta át a gyülekezetnek azt a régi képet amely Barátossy Jenő adománya. Imádkozó Krisztus a gecsemáné kertben, „ez a kép Irma (nagyanyám) szobájában lógott, a megszálló csapatok a képet többször szuronnal átszúrták (Krisztus szívét). Cirill betűkkel, krétával a következő szöveget írták rá”: „Itt nincs Isten, dicsőség Sztálinnak” „Azt valljuk – mondta Dr. Fónyad Pál – a földi hatalmasságok, királyok jönnek-mennek, de Jézus mindig jön!”

Az ünnepi közgyűlés után szeretett vendégség és a felújított parókia bejárása következett.

Isten adjon erőt a továbbiakban is, hogy ez a „kicsiny sereg” megmaradjon és tovább éljen, működjön.

Györgyi Zsolt

Boldog nyugdíjas éveket kívánunk!

Amikor először megláttam Zoltánt, akkor egy kicsit meg voltam szeppenve. Már sokat hallottam róla, az ő munkásságáról és nem nagyon tudtam, hogy hogyan is szólítsam meg. Aztán ez az érzés az első beszélgetésünk pillanatában hamar elszállt. Vidám, kedves, ugyanakkor nagyon határozott embernek ismertem meg.

Számomra az ő élete és teológiai megalapozottsága példaértékű. A legutóbbi lelkészgyűlésen elmondott igehirdetése, nagyon sokat jelentett, amit Jn 3, 30: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem” alapján mondott. Örülök minden egyes alkalomnak, ahol lehetőségem van tanulni tőle. Isten áldja az ő további életét és gondtalan, boldog napokat kívánok Neki :D!” Üdvözlettel: Bogi (Pongráczné Győri Boglárka)

Talán már 20 évnél is régebben történt. Egy adventi vagy böjti alkalomra hívtak meg Surdra és Nemespátróba. Surdon kezdődött 17 órakor, Pártóban pedig rögtön utána 18 órakor. Véget ért a surdi alkalom, de máris rohanni kellett Pátróba. Beültünk esperes úr autójába és már „téptünk” is a pátrói emelkedőn felfelé, hogy ott se várjanak sokat a nénik. Kiszálltunk a gyülekezeti ház udvarán az autóból, iparkodunk be a terembe, amikor is esperes úr megszólal: „Te, a kántort otthon felejtettem!”...- és már léptünk is be. A gyülekezeti teremben 10-12 fekete ruhás, fekete fejkendős idős néni ült illő komolysággal és áhítatos csendben. Én meg erősen haraptam össze a számat, hogy el ne nevessem magam az otthon felejtett kántor miatt. Szeretettel: Sikter János

Esperes úr az utóbbi időben mindig a beszélgetésünkön bement egy számmal. Azt, amennyi még hátra van a nyugdíjig. Én is most visszszámolok.

Három

Smidéliusz Zoltán kakuktkojás a maga nemében:

1. Gyerekként, mikor bejártam már a bátyámhoz teológiára, szembesültem azzal, hogy akkor még különként egyként, vagy legalábbis kevesen voltak így, négy év alatt végezte el a tanulmányait, hiszen neki már volt egy felsőfokú végzettsége
2. Amikor kikerült feleségével a gyülekezeti szolgálatba, akkor szinte egykén, vagy legalábbis kevesen voltak így, nem ő szolgált abban a gyülekezetben, ahol laktak, vállalva ezzel az utazás fáradalmait magára.
3. Esperes úr kakuktkojásként, vagy legalábbis kevesen voltak így, olyan egyházmegyét vezetett, ami képes volt szeretetközösséget építeni, minden külső behatás ellenére.

Kettő

Viseljetek gondot tehát magatokra és az egész nyájra. (Ap.Csel.20,26) Így búcsúzik Pál az efezusi vénektől. Ez a lelkipásztorok útra indító igéje is.

1. Magatokra, hiszen e nélkül az ember nem tud szolgálni.
2. A nyájra, hiszen életre szólóan ránk bízott küldetésünk feladata és célja az ige hirdetése, és a szentségek kiszolgáltatása

Egy

Én már csak egyet kívánok ezen a napon. Ha véget ér a visszszámolás, akkor kezdődhessen egy másik, amelyik itt lehet, hogy végesnek tűnik, de mégis a végtelenbe, az Örökben folytatódjon!

Isten áldja meg nyugdíjas éveidet!

Koczor György

(Elhangzott Nemespátrón 2014. november 2-i búcsúalkalmon)

Gőzerővel folyt az önkéntes munka az evangélikus templom körül

Október második hétvégéjén ismét útnak indult a „72 óra kompromisszum nélkül” önkéntes hétvége Magyarországon, benne Kaposváron és Tabon. A nyitórendezvényt követően 8000 fiatal kezdte meg pénteken kora reggel három napon át tartó önkéntes munkáját az önkéntes ifjúsági akció keretein belül országszerte. Összesen 330 helyszínen folytak a társadalmi és közhasznú munkálatok egészen vasárnap estig.

Kaposváron és Tabon a megvalósított projektet a helyi evangélikus egyház-községek koordinálták, de érkeztek az evangélikusokon kívül katolikus és református fiatalok is a munkálatokra, hogy együtt népszerűsítsék az önkéntességet, és együtt hívják fel a figyelmet, hogy összefogva, nagy dolgokra lehetnek képesek, és sokat tehetnek környezetünkért, és másokért.

A 72 óra kompromisszum nélkül ökumenikus ifjúsági akció évről-évre nagyobb támogatást és népszerűséget kap: idén már közel tízszer annyi önkéntes vett részt az akcióban, mint hét évvel ezelőtt, az első magyarországi 72 óra kompromisszum nélkül programban. Mindez ékes bizonyítéka annak, hogy helye van hazánkban ennek a kezdeményezésnek, a fiatalok készek rá, hogy áldozatot hozzanak másokért, csak fel kell hívni a figyelmüket ennek a szükségességére, és lehetőségére.

Az országos nyitórendezvényen Fabiny Tamás evangélikus püspök Ézsaiás könyvéből idézett: „Itt vagyok, engem küldj.” (Ézs.6:8) Ezt az önfeláldozó lelkesedést kell népszerűsíteni a világban. Látható cselekedetekkel, példamutatással, de alázatosan. – fogalmazott. Kaposváron Pongrácz Máté köszöntő szavaival indult

útnak szombat reggel a három nagy projektből álló munkafolyamat. A több mint 60 kaposvári résztvevő egy jelentős része a város utcáit járta végig, szemetet keresve és szedve. A nap második projektjeként az evangélikus

templom előtti kerítés lefestésére vállalkozhattak a fiatalok, harmadik projektben pedig az evangélikus gyülekezeti terem és templom takarítására és díszítésére került sor. Az esemény végén Dér Tamás, a körzet képviselője is találkozott a fiatalokkal és örömét fejezte ki az önkéntes munka sikerének. A megfáradt önkéntesek munkájuk befejeztével az evangélikus templom udvarán nagyon finom ebédben részesültek és egy szép pólót kaptak emlékül, melyen a hétvége logója volt látható.

Tabon a templomudvar szépült meg a sok-sok önkéntes kéz segítségével.

Bízunk benne jövőre tovább növelhetjük régióinkban az önkéntes munkát végzők számát a 72 óra kompromisszum nélkül rendezvénysorozattal.

„Otthonom a templom” gyülekezeti hétvégén jártak a kaposváriak

Immáron második éve, hogy a Kaposvári Evangélikus Egyházközség tagjai egy közös hétvégére indultak Balatonszárszóra. Az első állomásunk Zala volt, ahol a Zichy Múzeumot néztük meg és jártuk körbe. Mindannyiunk számára lehangoló volt meglátni élőben Az ember tragédiájához és az Aranyballadákhoz készített képeit, arról a képről nem is beszélve, ami A rombolás génuszának diadala címet viseli. Személyes beszélgetés.

A téma idén ősszel: Otthonom a templom. Ilyenkor az előadások, a beszélgetések eköré a téma köré épülnek. Az előadások között elsőként meghallgathattuk **Pongráczné Győri Boglárkától** az evangélikus templom építésének történetét. A régi képeket bemutatva, az akkori hangulatot visszahozva képzeletben megemeltük a kalapunkat az akkor élő nagyjaink előtt, akik nem kis áldozatot hozva megépítették alig egy év alatt, **Takáts Béla**, a gyülekezet első lelkésze szerint: „a Magyarhoni Evangélikus Egyház legszebb templomát”.

A nap további folytatásaként szalonasütés következett – gondolván, a lelki feltöltődés mellett a testi feltöltődésre is hagyunk kell időt. A tűz köré gyűlve kicsik és nagyok együtt sütötték a finomságokat.

Az esti beszélgetés a gyülekezetünk jelenéről szólt. Különböző csoportok számoltak be arról, hogy milyen munka is folyik körükbe és milyen eseményekre készülnek. Majd ezek után egy különleges áhítaton vehettünk részt, amit **Arató Eszter**, gyülekezetünk hatodévese és férje, **Arató Lóránd**, tabi lelkész tartott.

A napot lezárva kötetlen beszélgetésre volt lehetőség, ahol a **Nőegylet** tagjai, az adventi vásárra készülve, asztal köré gyűlve, az éjszakába menően, jó hangulatban kézműveskedtek még. Az eredmény bemutatására december 7-én kerül sor a hagyományos adventi koncert keretein belül.

Másnap, a reggeli áhítat keretét **Pongrácz Máté** lelkész adta, de a presbiterek tartották saját maguk választva az ígét, maguk írva imádságokat. Bár nem volt semmi előre megbeszélve, mindenki maga készült, a végén egy olyan mélyről fakadó laikus áhítatot élhettünk meg, ami áldássá tette és megkoronázta a hétvégénket. Bele se szoktunk gondolni, de bizony lelkész nélkül is lehet Istenről átütően beszélni.

A hétvége zárásaként Somogy megyesre látogatottunk, ahol együtt közösen vettünk részt istentiszteleten. Ezt az alkalmat az kaposvári énekhar szolgálatára tette még szebbé.

Reformáció ünnepe Kaposváron

Régi hagyomány városunkban, hogy a két nagy történelmi egyház közös istentisztelet keretében ünnepli meg a reformáció évfordulóját.

Idén a református templom adott otthont az eseménynek. A szépen megtelt templomban testvéri közösséget alkotott református, evangélikus és más protestáns felekezetből érkező keresztyén.

A liturgia szolgálatában református és evangélikus lelkészek egyszerre vettek részt. Pongráczné Győri Boglárka evangélikus lelkész ígét olvasott, Perpék Attila és Perpékné Papp Éva református lelkészek imádsággal járultak hozzá az ünnep hangulatához.

Az istentisztelet keretében előadás hangzott el „Összeköt vagy elválaszt a reformáció” címmel. Az előadásban Pongrácz Máté evangélikus lelkész a két egyház kapcsolópontjaira, sajátos múltjára hívta fel a figyelmet és arra, hogy nemcsak az 500 évvel ezelőtti események kötik össze a kaposvári protestánsokat, de a közelmúlt és a régmúlt is egyaránt:

„Krisztusban már 2000 évvel ezelőtt egybeforr a kaposvári protestánsok sorsa: Nektek sincs és nekünk sincs annál lényegesebb üzenet: mint a Krisztus evangéliumát hirdetni! Tisztán és igazán! És hadd szélesítsem a kört:

milyen jó, hogy ebben ma már nincs vita egyik keresztyén felekezettel sem! Milyen jó, hogy 500 évvel a reformáció után együtt tud Krisztusról beszélni és Krisztusnak örülni református, evangélikus, katolikus és bármely más felekezethez tartozó keresztyén!”

A lelkész gondolatait XXIII. János pápának tulajdonított mondattal zárta: „Ne azt keressük, ami elválaszt, hanem ami összeköt!”

A református kórus éneke után Bellai Zoltán lelképásztor szólt az ünneplő gyülekezethez. Igehirdetési alapigéje az „Irgalmas samaritánus” története és a történet egy mondata volt: „Hogyan olvasod?” Az igehirdető beszédében az Isten igéjének fontosságára hívta fel a figyelmet és arra, mennyire lényeges a mai világban is, hogy a Biblia állandó része legyen a keresztyének életének.

Az Istentisztelet hagyományos módon közös úrvacsoravétellel zárult, ahol együtt járultak református rend szerint az Úr asztalához református és evangélikus gyülekezeti tagok! Az úrvacsoraszertásban a két felekezet lelkészei közösen vettek részt.

A reformáció 500. évfordulójához közeledve nagyszerű élmény volt a kaposvári protestánsok összetartozását ismét megélni a somogyi megyeszékhelyen.

Isten, aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent. (Róm 8,32)

A karácsony közeledtével egyre több szó esik az ajándékozásról. Gondolatainkat hétköznapi teendőink mellett egyre inkább eltölti az aggodalom, hogy találunk-e olyan ajándékot szeretteink számára, amellyel örömet szerezhetünk, lesz-e időnk végre saját kezűleg fabrikálni valamit, vagy sikerül-e elegendő összeget megspórolni? És a hatalmas bálvánnyá növekvő karácsony-ipar is az ajándékozás anyagi dimenziójára irányítja tekintetünket a felénk záporozó reklámokkal. Üzletbe be és üzletből ki; fáradt, fülledt és nyomasztó minden a nagy csillogás ellenére. Azért jó volna felidézni, hogy miért is ajándékozunk egyáltalán. Azért, mert Isten egyszerűen Fiát küldte számunkra ajándékkul. Hogyan nőhet e fölé a mi évenkénti vásárlási lázunk, mely csupán kicsinyes és emberi torzképe Isten igazi ajándékának? Amit Isten Jézus által adott egykor, és ad ma is, az az evangélium, az ő békesége, kegyelme, igazsága, szeretete. Ezek lelki ajándékok, és Isten „tulajdon Fiát nem kímélte” azért, hogy észrevegyük irántunk való szeretetét, és hogy részesedhessünk az ő ajándékaiban. Vágyakozunk Isten ajándékára, forduljunk el a pénz- és időhiány okozta gyötrődéstől! Vágyakozunk valóban Isten ajándékára, hogy észrevegyük mindazt, ami „ráadásul megadatik” nekünk! Vágyakozunk Jézusra, hogy ő szentelhesse meg az ünnepre való készülődésünket, ajándékozásunkat! De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadnak nektek. (Mt 6,33)

Gyarapítsd bennem, Uram, egyre inkább ajándékaidat, hogy lelkem kövessen hozzád engem, minden kívánság tőretől szabadon. (Augustinus) Uram! Köszönöm, hogy a te tökéletes ajándékok az enyém is lehet! Ámen.

Az igazi szeretet

Az 1 Korinthus 13. karácsonyi változata

Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszletrendező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha a szegénykonyhán segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket éneklek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de a családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit nem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és horgolt hópelyhekkal díszítem fel, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek, de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony.

A szeretet félbeszakítja a sütést, hogy a gyermekét megölelje.

A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja a házastársát.

A szeretet barátságos az időszüke ellenére is.

A szeretet newm irigyel másokat házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és odaillő asztalterítő van.

A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak, és útban tudnak lenni.

A szeretet nem csak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják viszonzni.

A szeretet mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem múlik.

A videójátékok tönkremennek, a gyöngysorok elvesznek, a számítógépek elavulnak.

De a szeretet ajándéka megmarad.

Boldog Karácsonyt!

Ismeretlen szerző

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

MEGJELENIK EGY ÉVBEN NÉGYSZER

Felelős kiadó: **Smidéliusz Zoltán esperes**

Felelős szerkesztő: **Koczor György**

Telefon: **+36 20/824-3444**

Email: **gyorgy.koczor@lutheran.hu**

A szerkesztőség címe: **8932 Zalaistvánd, Arany János tér 2.**

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés: **Renzol Dekor Reklámstúdió** Zalaszentgrót